ΚΑΛΟΤΑΞΙΔΟ

Η ζωή σήμερα; Μεταμφιεσμένη σε μια μεταφυσική αγωνία.

Μια άγνωστη διάψευση ελπίδων.

Μόλις που προβάλλει βαριεστημένη στο παράθυρο που βλέπει έξω. Στον ουρανό. Ναι! Τον έναστρο.

Η πλήξη χρωματίζει τις στιγμές.

Οι γέφυρες σηκώθηκαν. Πού πρόσβαση τώρα στης ψυχής το κάστρο;

Πώς ν' ακουστεί στα σπήλαια της σκέψης ο αντίλαλος;

Των δένδρων οι βελόνες σπαθίζουν τον αγέρα.

Άδειος δρόμος.

Στης βαθειάς αίσθησης το μονοπάτι μεσ' στην αθόρυβη νύχτα πώς να μιλήσει ο άνθρωπος;

Για το αίσθημα της εσωτερικής ψυχής το ανικανοποίητο τι να πει;

Κάποια «πιστεύω» να δώσει;

Του μικρού παιδιού (του κάθε δηλ. ανθρώπου), του τόσο λυπημένου, την απογοήτευση να σκορπίσει γύρω; Μα και την οδύνη; Με της αδράνειας τη χολή ζυμωμένη;

Πώς να ονειρευτεί λοιπόν ο άνθρωπος; Την απέραντη του κόσμου ορατότητα να διατρέξει; Και τ' άνθη της καρδιάς του να σκιαγραφήσει;

Ο καθένας; Ανώνυμος διαβάτης.

Σχέδια κάμνει συνεχώς. Όλο και αναδύονται από τον λήθαργό του τον ακέραιο. Λαμποκοπά στα

μάτια του η έλλειψη της ανύπαρκτης κλίμακας της σκέψης. Για ν' ανεβεί στερεή προς την αλήθεια. Στόχος η ανασύνθεση της ενατένισής του στης ψυχής τα ευδιάκριτα σπήλαια πρώτα. Σε μια κρίση ανασύνθεσης της όποιας νοσταλγίας. Με μια θλίψη διάχυτη. Αγωνιώδη. Τριγύρω να σφυροκοπά ασταμάτητα τα πάντα. Ενώ τα ρυάκια συνεχίζουν το μουρμούρισμά τους.

Της νύχτας τα σχεδιάσματα όλο και σαγηνεύουν, χωρίς να κουράζουν ή να διαψεύδουν ο,τιδήποτε.

Η μοναξιά του ερέβους, τελικά, σαν φύλλα που τα σπρώχνει λίγο προς τα εμπρός η ουρά του βασιλικού μανδύα, που του έκλεψαν τη ζωή οι ζητιάνοι, μένει εκεί; Ή μήπως διάβηκε τα σύνορα, πίσω αφήνοντας ίσκιους κενούς; Όνειρα; Αδαείς ονειροπόλους;

Μια φυλακή ο κόσμος μας λοιπόν. Κι αναμένει το σιωπηλό του θανάτου το σήμαντρο. Ήλθε η ώρα του. Έτσι;

Μήπως όμως είναι καιρός τα παράθυρά μας μ' εμπιστοσύνη ν' ανοίξουμε;

Ο εύδιος ουρανός την οκνηρή ταλάντευση των ερειπίων της συνείδησής μας να πραγματοποιήσει; Να φωτίσει το μέλλον μας ο ήλιος; Να διώξει τις σημειώσεις των περιθωρίων; Ερμηνείες ζωής νέες να δώσει; Μ' όμορφα, ναι, στολίδια;

Καιρός λοιπόν για μια διαδοχή εγκιβωτισμένων ονείρων.

Οι υφαντουργοί της απελπισίας να σταματήσουν το έργο τους επιτέλους. Σάβανα λευκά ή άλλα, για τα όνειρα δεν χρειαζόμαστε πλέον. Ούτε κι αυτοκρατορικά πορφυρά.

Καιρός διαύγειας λοιπόν. Στα ξέφωτα να βγούμε. Πίσω τ' ανήλιαγα στενά ν' αφήσουμε. Κι ας είναι έντονο του κρύου φεγγαρόφωτου το σπινθηροβόλημα.

Να το πάρουμε απόφαση. «Το μυθιστόρημα που δεν έχει υπόθεση» εδώ τελειώνει. Οι ώρες οι μακρόσυρτες πέρασαν πια.

Ώρα για σμίλεμα. Σ' ένα ίχνος ήλιου πάντα να χρυσίζει το στημόνι της ελπίδας. Το σκήπτρο ακούεται να ηχεί έντονα. Τα μικρά όνειρα κλείστηκαν ήδη στο χρονοντούλαπό τους.

Της αστραπής η σπάθη ακαθόριστα γυρίζει πάνω από της παραλίας τα κοχύλια, που όλο και λαμπυρίζουν.

Εδώ λοιπόν. Ναι! Εδώ αρχίζει η ελπίδα.

Διώρυγες να γίνουμε. Και πορθμοί. Για να περάσει του Χριστού το νερό το καθάριο.

Να ξεδιψάσουν οι άνθρωποι επιτέλους.

Να μην ξεχνούμε, πως το σήμερα, για τον άνθρωπο της δράσης, είναι ο πρόλογος του μέλλοντος.

Ο σκοπός μας, ναι. Είναι να ταξιδεύουμε στης ζωής την απανεμιά. Και τη φουρτούνα της, πάντως.

Το λιμάνι όμως υπάρχει. Και περιμένει εμάς.

Καραβοκύρης ο Χριστός.

Καιρός για αφύπνιση της ευαισθησίας μας, επομένως.

Πρόσω ολοταχώς!...

Το σήμερα (ο πρώτος σταθμός) άνοιξε ήδη τις πύλες του.

Και ο Θεός βοηθός!...

Καλοτάξιδο! ...

+ ο π. Γ.

Υ.Γ.: Αφιερωμένο σ' έναν μεγάλο της εποχής μας τούτο το γραπτό.

Χαρακτήρας αδαμάντινος. Κι η σφραγίδα του ανεξίτηλη.

Καθ' όλα αξιοπρεπής. Τίμιος.

Στο καθήκον πάντα προσηλωμένος. Και το μεταφέρει με τον δικό του τρόπο. Μυσταγωγικά.

Καλλιεργημένος όσο λίγοι.

Στύλος ακλόνητος. Της πίστης και της πατρίδας.

Σε καιρούς δυσχείμερους συνάντησα τον νέον Αρχηγό της Αστυνομίας.

Δύσκολες πολύ οι συνθήκες. Μ' ένα καλό όμως. Για μια ανάσα. Η τόσο ενδιαφέρουσα κοινωνία με τον κ. Αρχηγόν.

Άντλημα εγρήγορσης: Η ανάγκη, τόσο για την Εκκλησία, όσο και την κοινωνία της πατρίδας των ημερών εκείνων. Και να μην επιτρέπει ουδ' επί στιγμήν «τοις βλεφάροις μας νυσταγμόν».

Ιριδίζει ήδη της νέας ημέρας το δροσάτο πρωϊνό.

Περιμένει εσάς, κύριε Αρχηγέ.

Η φωταύγειά του διώχνει τα όποιας μορφής ερέβη. Ο αποσπερίτης είναι ήδη υπ' ατμόν.

Καλό στάδιο, φίλτατε κ. Μιχαηλίδη.

Ο Θεός (καμμιά δεν χωρεί αμφιβολία για τούτο) μαζύ σας.

Καλοτάξιδο το σκαρί σας.

Ως το τέρμα το αίσιο.

+ ο π. Γ.

14.05.2019